

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ГЖ бр.3678/11
Дана 11.07.2011. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Драгане Маринковић и Ловорке Стојнов, чланова већа, у парници тужиоца АА из Ваљева, кога заступа А1, адвокат из Ваљева, против тужених ББ, ВВ и ГГ, које све заступа А2, адвокат из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву П.бр.23/10 од 18.05.2011. године, у седници већа одржаној дана 11.07.20 11. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Вишег суда у Ваљеву П.бр.23/10 од 18.05.2011. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П.бр.23/10 од 18.05.2011. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражено да се тужени ББ, ВВ и ГГ обавезу да тужиоцу на име нематеријалне штете због повреде части и угледа исплате износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка исплати износ од 135.625,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против напред наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући исту због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и у погледу одлуке о трошковима поступка.

Тужени су дали одговор на жалбу са предлогом као у одговору.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 372 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је нашао:

жалба није основана.

При доношењу побијане одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд води рачуна по службеној дужности, а ни повреда из тачке 12 напред наведеног члана, на коју је указано жалбом тужиоца, с обзиром да одлука садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама.

Према утврђењу првостепеног суда тужени ББ је дана 23.10.2008. године на страни 30 и 31 објавио текст под насловом „...“ потписан од стране ГГ, који је као новинар присуствовао протесту одржаном у Ваљево и поводом тог протеста и активности ветерана рата 1999. године, везаних за неисплаћене ратне дневнице, написао предметни текст. Поднаслов текста гласи „...“. У тексту је наведено "већ неколико месеци, што ће рећи од формирања нове општинске власти, демократе, социјалисти, и још тога они који веле да су ратовали, по угледу на колеге са југа Србије, траже бенефиције и исплату ратних дневница. Прво се појавила неколицина, у те војне униформе, а један који највише био у ту униформу, имена АА узео јавно да чита колико је коме исплаћено, све до 16 милиона, и протест узео да се омасовљује, јербо нико, иако се то ратовање у деведесет деветој, углавном, водило на мобилизацију по ваљевским селима, нема против толики пара. Униформисани АА, за кога, јашта него веле даје у тврда времена био тврди јуришник СПС-а, чак формирао кризни штаб и узео буде командант... Да би дошли до милиона, сваког петка одржавају протест испред Дома културе, онда заузму главне улице, сами центар града, вичу „Живела Србија“, и вичу „Оћемо наше паре“. Тако било и последњег петка, неколико стотина људи, углавном у своја одећа, пред микрофон, који кошта 50 евра по наступу, неколико њих у те униформе, маскирне најбоље маскиран, до у качкет, АА, који на прса има индентификацију, слика, чин, заменик команданта Гвозденог пука. Пошто се, преко тај разглас, одсвирала „...“, јави се АА, командантски командова минут ћутања за све погинуле широм Србије. Онда узне настапа, прочита колико су борци наплатили ти ратних дневница, само како рече карактеристичне износе 520.000,00, милион, два милиона, 16 милиона, прозва, рече да са њима више нема преговора, ангажовали су најбољег адвоката, и да му сви дају пуномоћје и он ће преда 2500 тужби суду, има тако закрче суд да неће моћи ради, па нека виде они. Пређемо преко пута до ЂЂ, председник Извршног одбора, потпуковник у пензији ДД објашњава да су интересна, непрофитна организација, ако нешто не штима да остваре права бораца. Био на ратиштима, под командом иако и активно и резервни састав, није смело да се догоди да се људима не исплате накнаде, а ово сад што се траже некакве ратне дневнице по угледу на борце са југа Србије, са којима је направљен неки договор, не зна шта да каже о томе, приватно мисли да се борцима политички манипулише, и да се зна до које партије. За АА гарантовано зна да није пуковник, један од присутних доноси члански картон АА, чин десетар, добровољац од априла до јуна 1999. ДД наставља да зна да је АА ратни војни инвалид, да му то признато, али да не зна како му је признато јер је чуо да се повредио у возилу којим је ишао у Љубовију, неко му је помагао да добије инвалиднину, то је непоштено према борцима, он изражава сумњу у ту инвалидност...". Према видео запису са предметног догађаја, тужилац је на протесту ветерана, о коме је извештавао тужени ГГ, био обучен у војну маскирну гардеробу, са индентификацијом на грудима, плочицом на којој је стајало - заменик команданта Гвозденог пука. Тужилац и јесте заменик команданта Гвозденог пука. Према извештају Регионалног центра МО Ваљево тужилац је решењем ВО Ваљево бр. 45-18 од 01.06. 1998. године оглашен неспособним за војну службу, на основу чега је у матичној књизи уписан престанак војне обавезе и после тога му није упућен мобилизацијски позив, нити је, за време ратног стања 1999. године имао статус мобилисаног лица. У периоду од 16.04.1999. до 25.06.1999. године, тужилац је учествовао у рату против НАТО-а и то као добровољац, а по основу

болести *reactio psychotica* 230 b признато му је својство ратног војног инвалида са правом на одговарајући износ инвалиднине. Тужилац је током 1996. године био члан Социјалистичке партије Србије и вршио је послове обезбеђења политичара СПС-а када бораве на територији Колубарског округа. У демантију објављеном у листу ББ од 06.11.2008. године ДД је навео да је чуо даје тужилац ишао са некаквим возилом у Љубовију, и да не зна како му је признат статус ратног војног инвалида, с обзиром да на територији на којој се ангажовао нису извођена никаква борбена дејства, нити је на њој било непријатељских јединица и војника, да је у разговору са новинарем изразио сумњу, али, не и тврдњу, да му је можда неко помагао да оствари инвалиднину.

Код оваквог утврђења, правилно је одлучио првостепени суд када је тужбени захтев за накнаду штете због повреде и части угледа одбио као неоснован, дајући потпуне и ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

Закон о јавном информисању уређује право на јавно информисање као право на слободу изражавања мишљења и права и обавезе учесника у процесу јавног информисања (члан 1 став 1 закона). Тужилац је тужбу за накнаду неимовинске штете због повреде части и угледа поднео у смислу члана 79 Закона о јавном информисању који прописује да свако лице на које се односи нетачна, непотпуна или друга информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, као и лице коме није објављена исправка или одговор или друга информација чије објављивање има право да тражи од јавног гласила у складу са овим законом, а које због њеног објављивања или не објављивања трпи штету има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других правних средстава која том лицу стоје на располагању.

И по налажењу овог суда, на утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев ради накнаде нематеријалне штете одбијен. Наиме, у конкретном случају, тужени ГГ је као новинар, након што је лично присуствовао протесту резервиста поводом неисплаћених ратних дневница слободно изразио и објавио информацију о овом догађају. Првостепени суд је кроз потпуну анализу садржине информација изражених у тексту, правилно закључио да у конкретном случају нису изнете информације које би биле неистините или непотпуне и које би по садржини и начину изношења могле да повреду част и углед тужиоца. Тужени ГГ се, у складу са новинарском пажњом, ради употпуњавања информација о целом догађају обратио и ЂЂ чији је тужилац био члан, па је на тај начин фактички у датим околностима поступао са дужном пажњом. У предметном тексту изнете су и сумње које је председник удружења исказао у разговору са новинарем који је преносећи овакву информацију поступао у складу са правом на слободу изражавања и објављивања информација, те стога не може сносити одговорност за накнаду штете због пренете информације. У оквиру права на слободно изражавање, од новинара се не може захтевати утврђивање истинитости чињеница у мери која би се подударале са стварношћу, па како је у конкретној ситуацији дошло фактички до преношења аутентичног мишљења саговорника и слободног приказа догађаја којем је новинар лично присуствовао, то у конкретном случају не постоје информације које би биле подобне да тужиоцу повреду углед и част на начин прописан одредбом члана 79 и 80 Закона о јавном информисању.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да је садржина целог текста усмерена на омаловажавање, вређање, исмевање тужиоца и његове кандидатуре за постављање за председника у ЂЂ. Наиме, супротно жалбеним наводима, објављени текст садржи пре

свега информацију о начину одвијања протеста војних резервиста поводом неисплаћених дневница, а самим тим садржи и информације везане за учесника овог протеста, овде тужиоца, који се обратио окупљенима и који није негирао да је организатор ових окупљања. Новинар је у тексту слободно изразио своје лично опажање уз објављивање информација добијених од стране председника ЂЂ, које су пренете у форми у којој су и добијене. За слободу изражавања и објављивања није нужно постојање доказа апсолутне истинитости, а тужилац у току поступка није доказао кривицу новинара и јавног гласила да су испунили услови за накнаду нематеријалне штете. Анализирајући детаљно текст и наводе за које је тужилац тврдио да су имале за последицу повреду угледа и части, првостепени суд је дао правилне разлоге у погледу закључка да у конкретном правном случају не постоје нетачне информације или друге информације које би могле да у конкретном случају тужиоцу повреду част и углед. Понављање у жалби раније истакнутих навода, који су при томе били и предмет правилне оцене од стране првостепеног суда, не могу водити другачијем решењу ове правне ствари. Указивање у жалби да је тужилац као војни обвезник учествовао у рату од 16.04.1999. до 25.06.1999. године, те да није био добровољац, није основано, код утврђеног да је тужилац 1998. године оглашен неспособним за војну службу и да му после тога никада није упућен мобилизацијски позив. Осим тога, првостепени суд је, правилно закључио и да сама констатација да је неко добровољац не може водити повреди угледа и части, што је и по налажењу овог суда правилан закључак. Првостепени суд је, а сходно члану 8 ЗПП-а, потпуно и правилно утврдио чињенично стање и сходно наведеној одредби ЗПП-а исто правилно ценио, па понављање у жалби раније истакнутих навода за које тужилац тврди да су повредиле углед и част тужиоца, не може водити другачијој одлуци. Неоснован је жалбени навод и да тужени ГГ, као новинар, није поступао са пажњом примереним околностима имајући у виду деманти од стране ДД будући да је и у демантију наведено да је у разговору са новинаром изражена сумња и управо таква информација је и објављена у тексту. Првостепени суд је, полазећи од ангажовања тужиоца у организацији скупова и учешћу у јавној дискусији о темама од значаја за јавност, правилно закључио да је тужилац због свог јавног ангажовања мање заштићен од других и да је изложен јавној критици, па се неосновано у жалби оспорава закључак првостепеног суда у овом делу. Наиме, без обзира да ли је и када тужилац постављен за председника ЂЂ сама чињеница ангажовања у окупљању и припремању скупова, јавном обраћању и комуникацији у вези спорних догађаја, води ка закључку да тужилац мора да покаже мању осетљивост односно већу толеранцију од осталих приликом објављивања информација везаних за његово ангажовање.

Како се ни осталим наводима жалбе не доводи у питање правилност побијане одлуке, а правилно је одлучено о трошковима поступка сходно члану 149 ЗПП-а, то је жалба одбијена као неоснована и у смислу члана 375 ЗПП-а одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Драгана Миросављевић с.р.